

Liefdevol aandenken aan

Ewald Delbaere

echtgenoot van Halina Karas

Geboren te Sint-Denijs-Westrem

op 28 juni 1936

en er plots overleden

op 9 december 1995.

Vaarwel Ewald.

De avond voor je dood zat je daar zoals we je altijd gekend hebben. Pratend met grote gebaren, lachend, genietend, opvallend veel filosoferend. "Ik word er negentig", zei je die avond zelfzeker. Zeven uur voor je dood. Het was je laatste verrassing. Ze laat ons allemaal met verstomming en vol ongelooft achter.

Je was, Ewald, een vat vol verrassingen. Je kledij alleen al: je droeg ongedwongen je kuifjesbroek met lange kousen en op je hoofd had je een Russische winterpet, een joods mutsje, een Bretoense alpin of een Turks hoedje met de vanzelfsprekendheid van iemand die daar geboren is. Er waren ook je extravagante nieuwjaarswensen, je geschenken

en attenties, je vlaggen in de tuin, je huis. Dat huis van Halina en van jou is een museum geworden van grote en kleine dingen waarover je jezelf keer op keer verbaasd hebt. Die kinderlijke verbazing was je handelsmerk.

Als jij met kinderen kabouters zocht tussen de bloemen in de tuin, kon je dat doen met zo'n rotsvast geloof dat zelfs de meest nuchtere volwassene ging meezoeken. Je moeder had het voorspeld: "Onzen kleinen zal nooit groot worden". Je was fier op die uitspraak. Je bent het leven en de mensen dan ook met grote kinderogen blijven bekijken. Soms vanop afstand. Dan beschreef je in een paar sappige uitdrukkingen een persoon, een situatie. Of je haalde, zelfs op de meest drukke vergaderingen, je onverbiddelijke stiftje boven en tekende in een paar lijnen iemand die nodeloos belangrijk zat te doen. Niet scherp en verbitterd, maar vol liefde voor de grote en de kleine kanten van de mens.

Die ontwapenende kijk op de wereld is ook je succes op je werk geweest. Daar hebben ze hun nestor verloren, maar wellicht ook één van hun meest frisse en jongste geesten. "Ik wil nog niet stoppen want ik doe het graag" zei je die laatste avond nog. Met de natuurlijke honger van het kind dat nog een paar extra rondjes op de paardemolen wil rijden.

Je hield van de mensen, Ewald, en je hield dus van je dorp. Sint-Denijs heb je met liefde gekoesterd en heel Sint-Denijs is je daar dankbaar voor. Je hebt je in veel verenigingen ingezet, je hebt het dorpsleven op foto en film vastgelegd, je hebt zo veel in je boekjes over dat dorpsleven getoond. Een archief waar liefde van uitstraalt. Een archief dat nog niet af was, want je had nog zoveel plannen. Een kleine troost kan zijn dat je die vele plannen wellicht ook nog op je negentig jaar zou gehad hebben. Mensen als jij stoppen nooit vrijwillig...

Maar je liefde was het grootst, Ewald, voor hen die je het dichtst omringden. Voor je beide families, waarvoor je altijd als eerste klaarstond om van alles te organiseren. Voor je kinderen, met wie je de laatste jaren actief de band aanhaalde en verstevigde. En vooral voor je lieve Halina, met wie je een bijna vanzelfsprekend geluk had opgebouwd.

Lieve Halina,

Je was die sterke sokkel waarop dat monument altijd vast gesteund heeft. De put lijkt nu bodemloos. Vooral door het wegvallen van die 'kleine' dingen. Geen vers fruitsap meer 's morgens bij het opstaan, geen auto die thuiskomt, geen lange verhalen meer in die gezellige keuken, geen etentjes, uitstappen of reizen meer samen. Je kinderen, je twee grote families, de vele vrienden en de ontelbare kennissen hebben je allemaal in die paar dagen al uitdrukkelijk getoond dat ze willen helpen. Maar laat Ewald en zijn kijk op het leven je grootste hulp zijn. Jullie hadden als koppel de laatste jaren een genietende, rustige band bereikt waar velen naar opkeken. Je hechtte meer en meer belang aan de kleine dagelijkse dingen. Het wordt verschrikkelijk moeilijk de leegte die hij achterlaat weer op te vullen. Maar Ewald zou je als eerste die rust weer gunnen en dat moet je moed geven. Helden in stripverhalen sterven nooit echt, Halina. Dus ook Ewald niet. Koester dan ook de boodschap die hij heel zijn leven uitstraalde. Leef, ook nu hij er niet meer is, met en naast hem. We willen je daar allemaal bij helpen. Voor jou. En als laatste blijk van waardering voor Ewald, die we allemaal zo verschrikkelijk zullen missen...

De familie

dankt voor de blijken van deelneming.

